

Ige: Lk 18,35-43

Mt 13,16-17 „A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall. Bizony, mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, amit láttok, de nem látták, és hallani, amit hallotok, de nem hallották.”

A jerikói vak gyógyításának történetét olvastam fel az előbb. Szeretném megkérdezni, hogy hány vakot gyógyított meg Jézus? Egyet vagy többet? Később megkapjuk erre a kérdésre a választ.

A szituáció teljesen hétköznapi: egy vak ember koldul az úton. Ott, ahol nagy forgalom van, ahol sokan – kereskedők és zarándokok – haladnak el. És mint általában a vakoknál lenni szokott, amit a szemükkel nem tudnak érzékelni a világból, azt a hallásuk duplán hozzát teszi. Ez a vak ember is hallásával tájékozódik, így értesül arról, hogy a közeledő tömeggel együtt jön Jézus.

Nagyon valószínű, hogy már sokat hallhatott Jézusról, hiszen azonnal kiáltozva meg akarja szólítani Jézust. Pontosan tudja, hogy Jézus Dávid király leszármazottja. És bizonyára arról is hallott, hogy Jézus már gyógyított meg betegeket, akik kérték segítségét.

„Dávid Fia, könyörülj rajtam!” – így hívja fel magára a figyelmet. És azonnal akadnak olyanok, akik el akarják némítani. Jézus szava azonban erősebb volt, megparancsolta, hogy vezessék hozzá a vak embert. És Jézus meg is szólítja: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” Tulajdonképpen akár feleslegesnek is tűnik a kérdés, és feleslegesnek is tűnik a válasz: „Uram, hogy lássak.” Hiszen, mi mást akarhatna egy vak, mint azt, ami a legnagyobb fogyatékosága megszűnjön: a látása megjön.

Jézus pedig ugyanilyen egyszerűen válaszol: „Láss! A hited megtartott.” Ezután Lukács evangélista ennyit ír a gyógyulásról: „azonnal megjött a szeme világa”. De ami még talán ennél is fontosabb, hogy ez az ember ezután követte Jézust és dicsőítette az Istent. Ennek az embernek hite volt a gyógyuláshoz, majd ez a hit arra ösztönözte, hogy kövesse Jézust, és dicsőítse Istent.

Tulajdonképpen itt akár be is fejeződhetne a történet, de Lukács fontosnak tart leírni még egy mondatot: „Amikor ezt látta az egész nép, dicsőítette Istent.” Itt valami olyan dolog történik, ami a sokaságot is megváltoztatta. Hiszem, hogy a sokaság is meggyógyult ott, mert a sokaság is látott, és ezért a sokaság is dicsőítette Istent. Tehát Jézus nemcsak egy embert gyógyított meg, hanem sokat.

Gondolkozzunk el egy kicsit azon, hogy mit látott az egész nép, a sokaság? Látta, hogy egy állítólag vak ember mostantól lát. Erre még sokan azt is mondhatták, hogy talán nem volt egészen vak. Lehet, hogy ügyesen meg volt rendezve az egész, az az ember pedig csak eljátszotta a vakot, majd azt, hogy meggyógyult. De a sokaság ennél többet látott: hogy az a jerikói ember dicsőítette Istent. És az istendicsérről életnek kisugárzása van! És másokat is arra készített, hogy dicsérjék Istent.

Jézus a Hegyi Beszédben ezt mondja: „A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” Mt 5,15-16

Hadd tegyek fel még egy kérdést. Ti miért jártok templomba? És hadd adjak erre a kérdésre választ is. Ti azért jártok templomba, azért vagytok itt hétről hétre, mert olyanok vagytok, mint a jerikói vak: nem hagyjátok magatokat elnémítani, amikor azt mondták nektek, hogy „kell a vallásosság, csak nem kell túlzásba vinni”. Azért jöttök el, mert kiáltottatok Jézusnak, és megismertétek, hogy Jézus áldott orvos, aki hatalommal gyógyít, aki erőt ad nektek, aki szeretettel magához hív, és sosem taszít el.

Azért vagytok itt, mert szemetek meggyógyult és felismertétek Jézusban Istennek Szentjét, Aki-ben van a mi üdvösségünk, szabadulásunk, és békességünk.

Igen, beteljesedett rajtatok Jézus szava: „A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall. Bizony, mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, amit láttok, de nem látták, és hallani, amit hallotok, de nem hallották.” Ezért mondom azt, hogy Jézus nemcsak

a jerikói vakot gyógyította meg, mert nemcsak a jerikói meggyógyított ember dicsőítette Istent, hanem mi is mindnyájan szeretjük dicsőíteni Istent.

Tudjátok, azért mindig ott vannak körülöttünk azok, akik csak annyit tudnak mondani, hogy „nem kell a hitet túlságosan komolyan venni. Nem kell állandóan imádkozni és Bibliát olvasni.” Ők azok, akik egykor a jerikói vakot akarták elhallgattatni, ma pedig megtalálhatók ezek minden iskolában és minden munkahelyen. Ők azok, akik állandóan megszegyenítenek és megmosolyognak minket, ha imádkozunk, ha beszélünk Krisztusról vagy Istenről. De legyen előttünk példa a jerikói vak, mert minél inkább el akarták hallgattatni, ő annál jobban kiáltozott.

Ez a vak ember látni akart, és Jézus látást adott neki. Olyan látást, mellyel felismerte Jézusban a Krisztust, az Isten Fiát, akit egyedül érdemes követni. És ő követte Jézust, és dicsőítette Istent. Ne húzódjunk vissza mi sem, ha megmosolyognak, ha el akarnak hallgattatni! Hanem végre ragyogjon úgy a mi világosságunk az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteinket, és dicsőítsék a mi menygyei Atyánkat!

Mi már látunk. Nekünk már van világosságunk, mert ismerjük Jézus Krisztust. Legyünk azért az emberek előtt, és az emberek számára só és világosság, hogy lássa az egész nép rajtunk keresztül az Urat, és dicsőítsék Istent! Legyen így! Ámen.

Loment Péter lelkész